

kunde tage med ind under andre Fag, men en selvstændig Plads i Lærernes Uddannelse skulde disse vigtige, betydningsfulde Fag ikke mere have. Armoden skinnede igennem overalt. Den viste sig i hele den Maade, hvorpaa disse 4 stakels Statsseminarier var udstyrede. Saaledes havde f. Eks. Lyngby Seminarium indtil 1842 ikke mere end eet Klasseværelse med 2 Borde og 2 Bænke, og Eleverne sad i 2 Rækker med Ansigtet vendt imod hinanden. Om Seminariet i Snested hed det sig paa den Tid, at de havde et Verdenskort til Geografiundervisning. Det var et hjemmegjort Kort, det var tegnet af Seminarielæreren, men det nævnes som noget ganske enestaaende, at man ejede et saadant Stykke Materiel til Geografiundervisningen.

Nu have vi ikke saa meget at prale af i vor Tid, for vi have langt fra gjort det, vi kunde og burde gøre for at udstyre vore Seminarier med godt Materiel. Jeg behøver saaledes ikke at gaa længere tilbage end til 1907—08. Paa den daværende Finanslov var der forlangt 2 Bevillinger paa 110 Kr. Stykket til Jonstrup og Jellinge Seminarium, for at disse Seminarier kunde anskaffe sig to Menneskeskeletter til Brug ved Undervisningen i Naturhistorie. Det var dog ikke alene for Naturhistoriens Skyld, at disse Skeletter blev anskaffede, men ogsaa Gymnastikinspektøren havde ment, at de var nødvendige for Undervisningen i Fysiologi og Anatomi. Nu vil enhver vide, hvor absolut nødvendigt det er, at saadant Materiel findes, men først i Rigsdagssamlingen 1907—08 naa vi til at bevilge det, som selvfølgelig burde have været bevilget for lang, lang Tid siden til disse Seminarier. Ja, jeg kan fra samme Aar nævne, at der til en Børneskole, som er knyttet til Skaarup Seminarium, var forlangt en Bevilling paa 100 Kr., der skulde være til Grundlag for et Børnebibliotek ved dette Seminarium. Nu bør der ved alle Børneskoler være et Børnebibliotek, men først og fremmest ved saadanne Børneskoler, som skulle være Mønsterskoler, som skulle være de praktiske Uddannelsesanstalter for Lærere. Men altsaa først i Aaret 1907—08 naaede man til ved en af Seminariernes Øvelses-skoler at faa et Børnebibliotek, hvad der selvfølgelig burde være sket for lang, lang Tid siden. Naar vi altsaa høre om, hvor tarveligt Seminarierne var udstyrede i den gamle Tid, have vi altsaa i vore Dage ikke meget at bebrejde hin Tid, da vi langt fra have gjort det, det havde været

vor Pligt at gøre for lang Tid siden. Det er ogsaa sikkert, at den stærke Nedgang, der kom i vort Seminarievæsen, har været til ubodelig Skade for den danske Folkeskole. Lærerne lærte kun det allernødvendigste. Det, som blev Maalet for Lærernes Uddannelse, var, at de fik en vis Lærerfærdighed, saaledes at de igen kunde aflevere et vist Minimum af Kundskaber og Færdigheder til Børnene. Men at tænke sig, at saadanne Lærere skulde have nogen selvstændig Uddannelse eller skulde kunne vække det aandelige Liv hos Børnene og Forældrene, kunde der selvfølgelig ikke være Tale om. Herved lagdes saa Grunden til den dumme Udenadslæren, hvormed vor Folkeskole har været belemret i saa mange Aar. Men det var saare naturligt, at Lærerne maatte gribe hertil, naar man ikke gav dem de nødvendige Kundskaber for at kunne lede Undervisningen paa en mere tiltalende Maade. Det har naturligvis ogsaa sat sit Præg paa selve Lærerstanden, at man giver den en saa tarvelig Uddannelse, og at denne skal tilegnes i afsidesliggende Landsbyer, kommer naturligvis til at sætte sit Præg paa selve Lærerens Personlighed; der kommer let noget bornert over den, og det er sikkert denne Ting, der har været Aarsagen til, at andre Klasser have set ned paa Lærerstanden og haanet den seminaristiske Uddannelse. Paa den anden Side maa det jo indrømmes, at vi trods alt dette alligevel have haft mange overordentlig finke Lærere, men det have vi ikke Staten at takke for, det er den enkeltes sunde Natur, det er den enkeltes personlige Dygtighed, Trang til selv at tilegne sig Kundskaber, der har gjort mange af den danske Folkeskoles Lærere til de fremtrædende Mænd, de i Virkeligheden ere.

Men der hengik under disse Forhold en hel Menneskealder, hvor man altsaa fandt sig i, at Lærerne fik denne tarvelige Uddannelse. Saa først ved Loven af 1857 kan der paapeges et Fremskridt. Denne Lov af 1857 har været grundlæggende for vor Læreruddannelse, og det er egentlig det Standpunkt, vi staa paa endnu. Altsaa, det, vi nu egentlig skulle til at revidere, er en Lov, som er given for 51 Aar siden. Den Gang blev nemlig bestemt det samme, som vi have endnu den Dag i Dag, at Læreruddannelsen og Opholdet paa Seminariet skal være 3 aarigt; det blev krævet, at der forud for Optagelsen paa Seminariet skulde gaa en Prøve, og at vedkommende, inden han blev optagen, skulde have beskæftiget sig med praktisk